

Muntanyes del Canigó

Joan Colomer i Soler, "Joan de la Sala", Vilobí d'Onyar

1. Mun - ta - nyes del Ca - ni - gó, fres-ques sou i re - ga - la - des, en que
més a - ra a l'is - tiu, que les ai - gües(a)hi són ge - la - des. Tres me -
sos m'hi som es - tat sens veu - re hi per - so - na hu - ma - na, si - nó un

més a - ra a l'is - tiu, que les ai - gües(a)hi són ge - la - des. 2. En que
sos m'hi som es - tat sens veu - re hi per - so - na hu - ma - na. 3. Tres me -
trist ros - si - nyo - let, qu(e)a la sor - tida del sol can - ta.

Rossinyol, t'hi hauràs perdut, tres dies fa que no canta.
D'aquest fet me'n vu(i) anar, que l'enyorament m'(a)hi mata;
ningú m'entén aquest mal, ni metges ni apotecaris,
només una nineta que hi ha, que està al fondo de la plana.
I un dia me n'hi vaig anar, un dia arran la vesprada,
l'endemà hi vaig arribar, cap allà a la matinada.
-I Angeleta, baixa a obrir, i Angeleta agraciada.
-No en pot ésser, això, Joan, no en pot pas ésser això ara;
l'un costat hi tinc el marit, l'altre hi tinc la canalla.